

1

Een voor een doemen de ruiters op uit de mist. Achteventig in totaal. Stapvoets gaat het, in totale stilte. Dan explodeert de eerste rookbom. Hoog stuift het zand op, om even later met een ruisend geluid op het strand terug te vallen. Hun paarden blijven uiterlijk kalm, het gevolg van training, karakter en vertrouwen in hun berijder. Maar Beatrix kent ze goed genoeg om te weten dat ze het liefst zouden gehoorzamen aan hun natuurlijke reactie op de doffe knal. Steigeren. Ervandoor gaan. Maar ze doen het niet. Alleen een hinnik, een bries, het groter worden van de ogen en het opensperren van de neusgaten verraden hun innerlijke strijd. Ze blijven keurig in de pas lopen. Bewonderenswaardig.

De koningin kijkt van een afstand toe, weggedoken in de capuchon van haar jas. Naast haar staan haar privésecretaris Henriette Loudon – Jet – en twee wachtmeesters van de rijkspolitie die voor haar veiligheid moeten zorgen. Iets verderop heeft een groepje journalisten en fotografen zich achter een rood-wit lint verzameld, voorzien van regenjassen en paraplu's. Een kleine sherrybar staat er wat triest bij onder een in de wind wapperend luifeltje.

Paarden en ruiters vormen het ere-escorte dat de konin-

gin gaat begeleiden tijdens Prinsjesdag. De ruiters zijn van de cavalerie en de paarden komen overal vandaan. Uit privébezit, van de Amsterdamse politie, sommige zijn zelfs gehuurd van een manege. Alleen Pasja, een prachtige zwarte Fries, is van de koningin zelf. Gisteren hebben ze geoefend op het Binnenhof, vandaag doen ze dat op het strand met muziek, vlaggen, vuurwerk en oefenmunitie.

Een volgende test. Een militair met een uzi schiet in de lucht. Het zijn losse flodders, maar het ratelende salvo is er niet minder luidruchtig door. Meeuwen vliegen krijsend op van het strand en ze ziet dat Pasja het even moeilijk heeft. Het kost zijn berijder – luitenant marechaussee Harold Minnema – moeite om hem in bedwang te houden.

Pasja is een van de acht paarden die dinsdag de koets gaan trekken. Normaal zou hij niet meedoen met de oefening van het ere-escorte, maar Beatrix heeft besloten dat hij de training kan gebruiken om extra te wennen aan gejuich, muziek, drukte en geknal. Ze gaat ervan uit dat hun volgende week niets ergers te wachten staat dan een gillend kind, een overspannen draaiorgel of misschien een feesttoeter en dat de dag zonder bommen of granaten verloopt. Een redelijke aanname, het gaat al zonder incidenten sinds 1903. Wat niet wegneemt dat er met alles rekening moet worden gehouden, zoveel mag duidelijk zijn.

Prinsjesdag. Ze is er niet dol op.

Hoewel... Dat ligt eraan welke Beatrix je spreekt. Er zijn er twee. Of eigenlijk drie. Er is het staatshoofd, dat leiding geeft aan een hofhouding bestaande uit meer dan vijftig directe en honderden indirecte leden. Die wetten ondertekent en zich in wekelijkse gesprekken met de minister-president met de politiek bemoeit. Die onzichtbaar is ach-

ter beveiliging, paleismuren en protocollen. Er is de zeer zichtbare Beatrix, koningin der Nederlanden. De publieke figuur. Gewend om desnoods door miljoenen gadegeslagen te worden en die, wanneer ze eenmaal haar chique jurk aanheeft, de spotlights niet uit de weg gaat.

De publieke Trix heeft wel zin in Prinsjesdag. De in haar capuchon weggescholen Trix op het strand een stuk minder.

En er is nog een derde Beatrix. De echtgenote en moeder. Die zit het liefst op de bank voor de televisie, omringd door haar mannen, met een glas chardonnay en een punt pizza naar *Cagney and Lacy* te kijken. Die laat ze even buiten beschouwing.

Het is dit jaar voor het eerst dat Alex erbij is. Hij is achttien geworden en de traditie wil dat hij dan present is. Ze verheugt zich erop. Haar zoon is iets minder enthousiast. Hij is al weken zenuwachtig. ‘Het went, Alex,’ is het enige wat ze tegen hem kan zeggen.

De leider van het ere-escorte heft zijn sabel en geeft aan dat de stoet aan een nieuwe ronde over het strand kan beginnen.

Professioneel als ze is, is Beatrix al geruime tijd bezig met zich voorbereiden op de troonrede. Probleem. Van de minister-president, die hem grotendeels heeft geschreven, had ze een voorlopige versie gekregen die ze oefende door de tekst hardop uit te spreken, zoals ze altijd doet. Die was alleen wat haastig uitgewerkt, zodat er een fout in was gesloten. Waar had moeten staan: ‘Zo zullen er dit jaar, naar verwachting, vijfenzestigduizend mensen meer aan het werk zijn,’ stond er: ‘Zo zullen er dit jaar vijfenzestigduizend mensen meer in verwachting zijn.’ Inmiddels heeft

ze de correcte versie, maar het blijkt enorm moeilijk te zijn om het anders te zien wanneer je het eenmaal hardop uitgesproken hebt.

Ze hoopt van harte dat ze het aanstaande dinsdag goed uitspreekt. De gedachte alleen al dat ze het absoluut niet moet hebben over vijftienstigduizend mensen die in verwachting zijn, zorgt ervoor dat ze bang is dat ze het júst gaat doen. Ze is altijd nerveus voor het uitspreken van de troonrede en dit kan ze er zeker niet bij hebben. Elke kleine verspreking, elk gebaar, zelfs een verkeerd getimede ademhaling wordt al breed uitgemeten in de pers de volgende dag.

Laat staan...

Ze rilt.

Er klinkt hoorngeschal op het strand. Hard en schel. Dat zijn de paarden gewend en ze reageren nauwelijks. Ook Pasja houdt zich goed. Maar het lijkt een startsein voor een van de fotografen om het perscordon te doorbreken en naar voren te dringen. Misschien heeft hij aangenomen dat het hoorngeschal het einde van de oefening betekende. Dat is niet zo. Een marechaussee trekt hem haastig en vrij ruw aan de draagband van zijn camera terug, waarna direct een tweede rookbom explodeert, nog geen tien meter bij hem vandaan. Deze keer schrikt de fotograaf meer dan de paarden. Hij valt en blijft zitten terwijl het door de detonatie opgeworpen zand op hem neerregent.

Met een schaapachtig gezicht wordt hij door de marechaussee overeind geholpen en teruggebracht naar zijn collega's. Wanneer hij ziet dat de koningin naar hem kijkt, richt hij geïrriteerd zijn camera haar kant op. Klik. Klik. Klik.

De fotograaf is van *Het Volk*. Hij maakt de foto's bij de

artikelen die de ook aanwezige verslaggever schrijft. Hilda Portier. *Het Volk* is een niet erg monarchie-gezinde krant en Beatrix heeft nu al een idee wat het onderschrift bij de foto wordt. KONINGIN GAAT EEN DAGJE NAAR HET STRAND of zoiets. Met de insinuatie dat het allemaal op kosten van de belastingbetaler gebeurt. Wat ook zo is, natuurlijk. En kritiek leveren staat iedereen vrij. Maar Hilda heeft er een sport van gemaakt om op Beatrix af te geven. Het lijkt af en toe wel persoonlijk.

Met een laatste, robuuste zet wordt de fotograaf door de marechaussee achter het rood-witte lint geduwd. Hilda glimlacht. Politiegeweld tegen de vrije pers. Daar kan ze ongetwijfeld wel wat mee.

‘Wat een idioot,’ zegt Jet. ‘Die fotograaf, bedoel ik.’

‘Misschien,’ zegt Beatrix. ‘Maar als ik persfotograaf was zou ik ook alles doen voor het mooiste plaatje. De foto die niemand anders heeft. Desnoods met gevaar voor eigen leven.’

Jet glimlacht. ‘Over de pers gesproken. Hoe is het met je vijfenzestigduizend zwangeren?’

‘Ach, hou op,’ zegt de koningin. ‘Ik heb er nachtmerries van.’

‘Kun je die zin niet veranderen?’

‘Dat is mijn eer te na, Jet. Ik moet het gewoon goed uitspreken.’

‘En als het misgaat?’

‘Dan leg ik mijn ambt neer, hef ik de monarchie op en neem ik een vliegtuig naar een bestemming ver weg. Naar Cuba. Of Ulan Bator.’

‘Stuur een kaartje,’ zegt Jet. ‘Ik heb een neefje dat postzegels spaart.’

‘Spot er maar mee.’

Hilda Portier probeert aantekeningen te maken, maar door de toenemende wind en de motregen lukt dat niet. De blaadjes waaien weg of plakken aan elkaar. Ze bergt pen en papier weg en verdwijnt op het pad door de duinen naar de parkeerplaats, waar de paardentrailers en de auto’s van de bezoekers staan. Even later holt de fotograaf achter haar aan. Blijkbaar vinden ze het mooi geweest.

Niet lang daarna is het echt afgelopen. De stalmeester laat de oefening afblazen. Militairen ruimen de resten van de explosieven op en gooien de kraters dicht. De persdelegatie breekt op. De paarden mogen even de spanning eruit galopperen op het strand. Een kleine opkikker bij het sherrybarretje en daarna gaat het naar de trailers. Het is een indrukwekkend gezicht. Beatrix houdt van paarden. Trots ziet ze de stoet passeren, richting pad, duinen en parkeerplaats. Ze groet de ruiters, die beleefd terugknikken.

‘Tijd om te gaan,’ zegt haar privésecretaris, wanneer ook de laatste uit het zicht is verdwenen. ‘Ik begin het koud te krijgen.’

‘Nog even, Jet.’

De rookwolken zijn opgetrokken, de motregen vindt er blijkbaar zonder publiek niets meer aan en stopt. Voor haar ligt een leeg strand. De zee is fris en zilt.

‘Gaan jullie maar vast,’ zegt ze tegen de wachtmeesters. ‘Mevrouw Loudon en ik wandelen nog een stukje.’

De twee mannen sjokken weg door het zand. Ze gaan niet ver, weet Beatrix. Niet verder dan het dichtstbijzijnde duin, vanaf waar ze haar toch in de gaten blijven houden. Maar het geeft haar de illusie dat ze alleen over het strand loopt.

Zwijgend wandelen ze een kwartiertje heen, en weer een kwartiertje terug. Dan vindt ook Beatrix het mooi geweest. Er is nog een hoop te doen vandaag.

De parkeerplaats is leeg. De pers is weg. Alle paarden-trailers zijn vertrokken. Zowel de grote vrachtwagens waar er zes of acht in kunnen, als de individuele aanhangwagens. Onderweg naar hun stallen, waar de paarden mogen bijkomen van de beproevingen en hun berijders droge kleren aan kunnen trekken. Alleen paardenpoep en bandensporen getuigen nog van de drukte.

De Wassenaarse Slag is een redelijk anonieme strandbestemming die voornamelijk vaste gasten trekt. Mensen die er elke dag hun hond uitlaten. Of er hardlopen. En een enkele stoere die er een duik neemt. Beatrix rijdt er paard op donderdag mits haar agenda het toelaat. Het is er niet verlaten, maar het is zeker niet te vergelijken met het verderop gelegen Scheveningse strand. Er is één patatkraam, en verder eigenlijk niets.

Harold en Pasja zijn ook al weg, dat is duidelijk. Wat verwonderlijk is, Beatrix had aangenomen dat hij op haar zou wachten. Eigenlijk staat alleen de dienstauto waarmee ze gekomen zijn er nog, geflankeerd door de twee rijkspolitie mannen.

Wanneer ze in wil stappen wordt haar aandacht getrokken door een man met een hond, zo'n vijftig meter verderop. Hij zwaait wild met zijn armen en wijst opgewonden ergens naar. 'Hé hier!'

Een van de wachtmeesters houdt het portier van de auto open.

'Majesteit.'

Het is duidelijk dat de politiemann wil dat ze instapt om

dan zelf poolshoogte te gaan nemen. Maar Beatrix is al onderweg, met Jet in haar kielzog. Wanneer ze bij de man aankomen, zien ze waar de hondenuitlater naar wijst. Achter een bosje, aan het begin van het fietspad dat de duinen in leidt, steken een paar schoenen uit een bosje.

‘O, nee,’ zegt Jet.

Aan de schoenen zit een man vast. Harold Minnema. Zijn uniformpet ligt iets verderop in het zand en op zijn gemillimeterde achterhoofd is een grote bult te zien. De koningin voelt zijn pols. Zwak maar regelmatig.

‘Hij leeft nog,’ zegt ze. ‘Godzijdank.’

‘Maar,’ zegt Jet, ‘waar is de Land Rover? Waar is de trailer?’

‘En belangrijker nog,’ zegt Beatrix met een kalmte die ze niet voelt. ‘Waar is Pasja?’

2

Harold heeft een eigen kamer met uitzicht op de parkeerplaats van het ziekenhuis. Op een tafeltje naast hem staat een glas water waarin twee paracetamoltabletten langzaam oplossen.

Hij ligt in het Bronovo, het dichtstbijzijnde hospitaal. Technisch gezien was dat de ziekenboeg van de Alexanderkazerne, maar hoewel Beatrix het volste vertrouwen heeft in de militaire artsen, heeft ze Harold toch hierheen laten brengen. Het is duidelijk dat hij een hoofdwond heeft en wie weet welke complicaties er opdoemen. Tot haar opluchting is dat niet het geval. De specialist die hem heeft onderzocht zegt dat er geen sprake is van een schedelbasis- of andere fractuur. Een flinke bult, stevige hoofdpijn en een lichte hersenschudding, was de conclusie.

Harold is bij kennis en kijkt wat verwezen voor zich uit. Beatrix vraagt of hij iets wil hebben.

Een flauw lachje. 'Koffie graag, Majesteit.'

'Jet...'

Die is al onderweg.

Na de eerste slokken komt er weer wat kleur op de wangen van de patiënt. Harold is een taaie veertiger. Een voormalig jockey, met de o-benen van een man die in zijn leven

meer op een paard dan op een stoel heeft gezeten. En de bijbehorende buitenluchtteint die langzaam terug begint te keren. Ze kent hem al jaren en ze mag hem graag.

‘Wat is er gebeurd, Majesteit?’ vraagt hij dan.

Beatrix glimlacht. ‘Dat hoopte ik van jou te vernemen.’

Hij schudt zijn hoofd, maar dat doet duidelijk pijn, dus houdt hij er snel mee op. ‘Een klap, Majesteit. En toen lag ik hier.’

‘Maar wat gebeurde er vóór die klap, Harold. Daar gaat het om. Laten we bij het begin beginnen. De oefening was afgelopen. En toen?’

‘Ik... O, god...’ Hij laat bijna zijn koffie vallen. ‘Waar is Pasja?’

‘Daar komen we zo op, Harold. Ik wil eerst dat je je verhaal vertelt.’

Ze is misschien wat hard voor de patiënt, maar als de luitenant weet dat Pasja is verdwenen, zal hij zijn verhaal misschien aanpassen.

‘Goed. Natuurlijk, Majesteit. Ik verliet het strand met Pasja. Het was fris, dus ik heb hem afgedekt en wilde hem zo snel mogelijk in de trailer krijgen. Veilig en uit de wind. Dat ging allemaal volgens plan. Pasja ging gewillig de loopplank over en de trailer in. Ik sloot af...’ Hij aarzelt even.

‘En toen?’ dringt Beatrix aan.

‘Heb ik een dikkere jas uit de Land Rover gehaald. Ik had het koud.’

‘Waar stond die eigenlijk?’ vraagt Jet.

‘Ik arriveerde vrij laat, mevrouw, en alles bij de ingang naar het strand stond al vol, dus ik heb de auto zo’n beetje op het fietspad neergezet. Ik weet dat je daar niet mag staan

natuurlijk, maar ik ging ervan uit dat ik geen bekeuring zou krijgen, gezien de gelegenheid.'

Dus niet ver van het bosje waar hij gevonden is.

'Hoe stond je?' vraagt Beatrix. 'Was je het pad achteruit opgereden, of moest je nog keren.'

'Ik moest nog keren.'

'Je was vanaf de centrale parkeerplaats dus niet te zien?'

'Nee, Majesteit.'

'Goed, ga door.'

'Daarna heb ik op u gewacht. Achter de trailer. Vanaf daar kon ik de ingang naar het strand in de gaten houden en tegelijk op Pasja letten. En toen gebeurde het. Ik herinner me dat ik beweging achter me zag. Maar voor ik kon reageren, was het: bam! En dat was het. Het eerste wat ik daarna weet, is dat ik hier lag.'

'Je zag beweging achter je?' vraagt Beatrix.

'Meer een gevoel dan een echte waarneming, Majesteit.'

'Man? Vrouw?'

'Sorry, Majesteit. Ik, ik weet het niet. Het ging te snel. Ik schaam me kapot.'

'Dat hoeft niet, Harold.'

'En Pasja, Majesteit?'

'Ik vrees dat zowel de Land Rover als de trailer met Pasja erin is verdwenen.'

'O nee,' kreunt de patiënt. 'Nee.'

'Niet jouw schuld, Harold. We vinden hem wel weer. Het zal niet makkelijk zijn om een trailer, compleet met paard en auto, te verbergen. Nog een paar vragen. Lukt dat?'

'Ja, Majesteit,' zegt hij zacht. Hij ziet ineens net zo wit als het verband om zijn hoofd.

‘Lag er misschien iets in de auto wat het stelen waard was?’

‘Nee. Niets. Niet eens een autoradio.’

En dan zouden ze natuurlijk de radio meenemen. En niet de hele auto, inclusief aanhanger.

‘En heb je enig idee...’

Maar verder komt de koningin niet. Na een korte kloppstapt een tweetal mannen de kamer binnen.

‘Ah, hier bent u dus,’ zegt de jongste van de twee.

Het is Beatrix onduidelijk of hij daarmee Harold of haar bedoelt. Ze staat op. ‘En u bent?’

‘Inspecteur Wallage. En dit is brigadier Dames. Recherche Den Haag. Wij willen graag een paar vragen stellen aan de patiënt.’

‘Hij is moe,’ zegt Beatrix.

‘Het gaat wel, Majesteit,’ zegt Harold.

‘U hebt de leiding van het onderzoek?’ vraagt ze aan Wallage.

‘Ja, Majesteit.’

‘Mag ik u eerst even spreken?’

‘Eh...’ De rechercheur staat duidelijk te popelen om de luitenant te ondervragen. Maar ja, tegen een koningin zeg je niet dat ze op moet hoepelen.

Verderop op de gang is een recreatieruimte waar op dat moment niemand is. Het ruikt er naar koffie en – ondanks het rookverbod – sterk naar sigaretten.

‘Waar kan ik u mee van dienst zijn?’ vraagt Wallage. Hij kan niet veel ouder zijn dan vijfendertig. Zeker tien jaar jonger dan zijn collega. Hij is lang en blond en heeft lichtblauwe ogen. Hij oogt arrogant. Nee. Pedant. Dat is een beter woord. Iemand die altijd zijn zin krijgt.

‘Ik zou graag vernemen wat uw onderzoek tot nu heeft opgeleverd, inspecteur.’

Wallage kijkt op zijn horloge.

‘We kregen de melding om 15 uur 5, Majesteit. Het is nu 17 uur 10.’ Hij zegt het met een gezicht van: hallo, we zijn net begonnen.

‘Ik vroeg u niet hoe laat het was. Ik wil weten wat u hebt ondernomen.’

‘Dames,’ zegt de rechercheur. Even lijkt het een onvergeeflijk impertinente manier om Jet en de koningin aan te spreken, maar dan wendt Wallage zich tot zijn collega. Die haalt een notitieboekje tevoorschijn waarin hij begint te bladeren. Een handeling die door Wallage geringschattend wordt bekeken en die Beatrix te lang duurt. Geduld was nooit haar sterkste kant.

‘Bent u al begonnen met het buurtonderzoek?’ onderbreekt ze het geblader.

‘Ja, Majesteit,’ zegt Dames. ‘Zoals u weet is met de auto maar één manier om van het strand naar de doorgaande weg richting Wassenaar te komen. Daar ligt een restaurant langs. Agenten zijn daar nu naar onderweg.’

‘En dat fietspad?’ vraagt Beatrix. ‘Is daar iemand langsgekomen? Een groepje racefietsers misschien?’

‘Het is mijn ervaring dat die alleen met mooi weer de weg op gaan, Majesteit. Maar we zijn op zoek.’

‘Zijn er mensen die Harold weg hebben zien rijden?’

‘Ja, Majesteit. Daar zijn meerdere getuigen van. Meneer Minnema verliet de Wassenaarse Slag als een van de eersten. Of in ieder geval, zijn wagen.’

Jet vraagt of iemand heeft gezien wie erin zat.

‘Nee. Niemand die er echt op heeft gelet, bovendien wa-

ren de autoruiten nat door de motregen. Ik heb een opsporingsbevel uit laten gaan naar alle politiekorpsen in het hele land. Elke trailer en elke Land Rover van het type Defender wordt aangehouden en gecontroleerd.'

'Wanneer we die terugvinden staan er misschien bruikbare vingerafdrukken op,' zegt Jet.

De brigadier beaamt het, maar Wallage kijkt er anders tegen aan, zo blijkt.

'Ik hecht geen waarde aan vingerafdrukken, sigarettenpeuken en voetsporen in de sneeuw, Majesteit,' zegt hij. 'Ouderwets. Achterhaald. Professor Pimpel met een kandelaar in de bibliotheek. Dat werk. Het is 1985. Straks gaan we de eenentwintigste eeuw in. Het is tijd voor moderne methoden. De psychologie van de dader, daar draait het om.'

Zijn collega kijkt onbewogen voor zich uit, maar iets in zijn lichaamshouding verraadde dat hij het liever bij het oude houdt.

'En wat hebt u geleerd over de psyche van de dader, inspecteur?'

'Nog niets.'

'Dat is niet veel.'

Beatrix weet niet precies wat haar zo tegenstaat in de rechercheur. Dat zijn haar te lang is? Nee, daar is ze niet ouderwets in. Zijn modieuze jasje met te veel schoudervulling, waarvan ze hem met enige fantasie de mouwen op ziet stropen als Don Johnson in *Miami Vice*? Nee, hij doet maar. Zijn verwerping van de oude waarden dan? Gedeeltelijk, ze is zelf ook voor vernieuwing. Dat hij jong is? Ook niet. Onder haar leiding is de hele hofhouding aanzienlijk verjongd. Nee, waarschijnlijk is het de zelfingenomenheid

die haar irriteert. Aanmatigend. Hooghartig. Daar kan ze slecht tegen.

‘Ik maak me ernstig zorgen om mijn paard, inspecteur. En ik wil weten wie die arme Harold heeft neergeslagen.’

‘Dat heeft hij bevestigd, Majesteit?’ vraagt Wallage. ‘Dat hij is neergeslagen?’

‘Ja.’

De inspecteur had nu kunnen vragen wat ze verder nog te weten is gekomen. In plaats daarvan zegt hij dat de koningin zich verder geen zorgen hoeft te maken en dat het onderzoek bij hem in goede handen is. Beatrix vertaalt het als: het amateuruurtje is voorbij en bemoei je er verder niet meer mee.

‘Maar houdt u zich alstublieft beschikbaar voor een getuigenverklaring, Majesteit,’ zegt Dames. ‘U ook, mevrouw.’

‘Natuurlijk,’ zegt Jet.

Beatrix zegt een oproep in de krant te overwegen, met een flinke beloning.

Resoluut schudt Wallage zijn hoofd. ‘Nee, absoluut niet, Majesteit. Dan worden we bedolven onder de meldingen. Dat is hakken met een botte bijl. Ik prefereer het scalpel.’

‘Het kan iets opleveren.’

‘Met respect, Majesteit, maar ik moet u met klem verzoeken dat niet te doen.’

Op dat moment schuifelt een vrouw, gekleed in slippers, ochtendjas en voorzien van een verrijdbaar infuus, de recreatieruimte binnen en ze zet de tv aan. Ze lijkt de koningin niet te herkennen.

Iedereen staat op. Wallage en Dames verdwijnen richting patiënt. Beatrix en Jet richting uitgang, waar ze aan

de receptie opdracht geven hen op de hoogte te houden van Harolds gesteldheid.

‘Merkwaardig,’ zegt Jet, onderweg naar Paleis Noordeinde.

‘Er is zoveel merkwaardigs aan deze zaak,’ zegt Beatrix, ‘dat je iets duidelijker moet zijn.’

‘Nou, om te beginnen, waarom Pasja?’

‘Je gaat ervan uit dat dit om hem ging?’

‘Wat anders? Een oude Land Rover? Die gebutste paar-dentrailer?’

Hm. Nee. Beatrix moet toegeven dat dat niet echt aan-nemelijk is.

‘Is hij erg waardevol?’

‘Het is een prachtige Fries, Jet. En niet goedkoop. Maar ook niet uitzonderlijk duur. Het is geen gewilde dekhengst of een prijswinnend racepaard.’

En daar gaat het niet om! wil Beatrix roepen. *Het is een levend wezen en ik ben dol op hem!* Maar door haar privé-detectivebril bekeken gaat het daar natuurlijk wel degelijk om. Het zou het motief kunnen zijn.

‘Misschien ging het niet om Pasja,’ gaat Jet door. ‘Misschien ging het om een willekeurig paard. Misschien is er wel een gestoorde verzamelaar die een paard wil hebben dat met Prinsjesdag meeloopt. Een koninklijk paard. Iemand ergens in het buitenland.’

‘Daar zeg je wat, Jet. We moeten Schiphol en de havens alarmeren.’

Jet voegt de daad bij het woord zodra ze het paleis hebben bereikt. Vijf minuten later is ze alweer terug.

‘De politie is ons voor geweest,’ zegt ze. ‘Waarschijnlijk een idee van brigadier Dames.’

Beatrix knikt. ‘Waarschijnlijk. Grensovergangen controleren klinkt niet modern genoeg voor Wallage.’

Op Paleis Noordeinde aangekomen heeft ze, zoals altijd op maandag, overleg met de minister-president. Uitgesteld overleg, het is al laat in de middag en normaal gesproken doen ze dit ’s ochtends. Het duurt langer dan normaal, met Prinsjesdag volgende week als voornaamste onderwerp. Wanneer ze klaar zijn, is het tijd voor de koningin om naar huis te gaan. Het is al bijna tijd voor het diner.

Het eten smaakt haar niet en na een laatste keer de politie lastig te hebben gevallen – nog steeds geen nieuws, Majesteit – gaat ze naar bed, waar ze de slaap niet kan vatten.

Ze denkt aan Pasja. Wat gaat er nu gebeuren? Willen ze losgeld voor haar paard? Gaat het om een autodief die er tot zijn, of haar, schrik achter komt dat er een paard in de trailer zit?

Beatrix kan zich niet voorstellen dat iemand een paard iets aan zou doen, daarom denkt ze niet direct aan het ergste.

Maar toch.